

Arrest

nr. 284 236 van 1 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor asiel en migratie van 18 oktober 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2022 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 18.10.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: E. (..)

voornaam: B. (..)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Benin City

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, alias: M. F. (..) geb. X (Nigeria); S. P. (..) geb. X (Soedan) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.10.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, Sl, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1. voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
2. een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.09.2022 dat haar op 21.09.2022 werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Zij is in het bezit van een Nigeriaans paspoort afgeleverd op 09.07.2020 in Den Haag, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Op 08.09.2020 deed betrokkene te Antwerpen een huwelijksaangifte deed met een Belgische onderdaan, zijnde P. V. (..) (geboren op X). Op 05.10.2020 weigerde de Stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze vaststelling was onder meer gesteund op de snelle gang van zaken; tegenstrijdige verklaringen en onwetendheden; de kwetsbare positie van Dhr. V. (..). Op 02.06.2021 oordeelde de Rechtbank van eerste Aanleg van Antwerpen dat betrokkenen alsnog mochten huwen, maar op 13.06.2022 werd dit vonnis door het Hof van Beroep van Antwerpen nietig verklaard en werd geconcludeerd dat het wel degelijk om een schijnrelatie gaat. De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zowel betrokkene als Dhr. V. (..) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België,

Het beroep dat betrokkene bij het Hof van Cassatie indiende tegen het vonnis van het Hof van Beroep van 13.06.2022, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij het Hof van Cassatie ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.

Uit het resultaat van de vingerafdrukken van betrokkene, genomen op 18.10.2022, blijkt dat zij op 22.02.2006 reeds vanuit België naar Nigeria werd gerepatrieerd onder de identiteit F. M. (..), geboren op 12.02.1980. Zij was daarvoor in België werkzaam als prostituée en had onder nog andere valse identiteit (S. P. (..), geboren op 12.02.1978, Soedanese) een verzoek tot internationale bescherming ingediend, hetgeen werd geweigerd. Op 18.10.2022 ontkende betrokkene tijdens het hoorrecht in België reeds een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene heeft in Nigeria nog drie minderjarige kinderen (geboren in 2009, 2010 en 2012) die bij haar moeder verblijven. Nergens blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkenes band met de kinderen (van 14 en 18 jaar oud) van Dhr. V. (..) van die aard is dat zij afhankelijk zijn van betrokkene. Betrokkene verklaart dat ook een oom van haar in België woont. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9

oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM; 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Nigeria. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIGE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen); van artikel 62 van de Vreemdelingenwet 74/11, 53. 3 0 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en de proportionaliteit van de aan verzoekende partij opgelegde maatregel.

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vw bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bijlage 13sexies dd. 18.10.2022,) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. Arrest 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n043.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest no 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en R.v.V arrest no 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4 infine)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest no 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest no 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n o 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor her zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE

daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest no 43.735 van 25 mei 2010, R.v.V. arrest no 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De echtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat tot de administratieve een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 18 oktober 2022, op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n o 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest no 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4) overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest no 28.206 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en Cf. R.v.V arrest n o 28.559 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE PARTIJ

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,51, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11 51. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1. Indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of
2. En vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Er werd inderdaad voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 47/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in 1 indien:

1. Er een risico op onderduiken bestaat, of;

2. De onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3. De onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
4. De onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
5. Het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel artikel of artikel 18,52, of;
6. De onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

In casu zijn er geen dertig dagen tussen het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.09.2022 dat haar betekend werd op 21.09.2022 en de bestreden beslissing van 18.10.2022, betekend op 18.10.2022.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en immigratie...

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel en buitensporig. Verzoekende partij heeft immers een duurzame relatie met een Belg.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verzoekende partij heeft een duurzame relatie met een Belgische onderdaan, te weten de heer P. V. (..) met rijksregisternummer xxxxxxxxx waarmee reeds op 8.09.20.20 een huwelijksaangifte werd gedaan bij de ambtenaar van burgerlijke stand te Antwerpen. De betwisting met de ambtenaar van burgerlijke stand hangt nog steeds voor de rechtbank. Verzoekende partij roept dan ook de schending van artikel 8 EVRM in, aangezien zij door het inreisverbod onmogelijk nog gezinsvorming kan doen.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen en is voor verzoekende partij buiten proportioneel omdat hij een EU burger is.

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissing omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijke en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat waar de verzoekende partij een theoretisch betoog voert over het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel alsook over de hoorplicht, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk specifiek ingegaan op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken en wordt, na een afweging van alle relevante gegevens, geoordeeld dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.4. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 21 september 2022 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel van 6 september 2022 ter kennis werd gebracht waaraan verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven. Verzoekende partij betwist dit niet. Verder beaamt verzoekende partij zelf in het verzoekschrift dat haar op 18 oktober 2022 een verwijderingsmaatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en verzoekende partij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd.

2.8. Verzoekende partij lijkt er met haar betoog op te doelen dat zij geen kans had om vrijwillig gevolg te geven aan de verwijderingsbeslissing van 6 september 2022 omdat tussen de kennisgeving van deze beslissing op 21 september 2022 en de verwijderingsmaatregel van 18 oktober 2022 geen termijn van dertig dagen ligt. Evenwel gaat de verzoekende partij er met haar betoog geheel aan voorbij dat in de verwijderingsmaatregel van 6 september 2022, ter kennis gebracht op 21 september 2022, haar geen termijn van dertig dagen maar wel een termijn van zeven dagen werd gegeven om vrijwillig te vertrekken. De verzoekende partij heeft tegen die verwijderingsmaatregel geen beroep aangetekend en deze beslissing is derhalve definitief. De verwerende partij kon dan ook terecht vaststellen dat zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskenning van artikel 74/11, §1, 1° en 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod heeft opgelegd.

2.9. Waar verzoekende partij betoogt dat het niet duidelijk is waarom haar een termijn van drie jaar wordt opgelegd, gaat zij voorbij aan de duidelijke motivering in het bestreden inreisverbod dat: *"Zij is in het bezit van en Nigeriaans paspoort afgeleverd op 09.07.2020 in Den Haag, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Op 08.09.2020 deed betrokkene te Antwerpen een huwelijksaangifte deed met een Belgische onderdaan, zijnde P. V. (..) (geboren op 30.11.1969). Op 05.10.2020 weigerde de Stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze vaststelling was onder meer gesteund op de snelle gang van zaken; tegenstrijdige verklaringen en onwetendheden; de kwetsbare positie van Dhr. V. (..). Op 02.06.2021 oordeelde de Rechtbank van eerste Aanleg van Antwerpen dat betrokkenen alsnog mochten huwen, maar op 13.06.2022 werd dit vonnis door het Hof van Beroep van Antwerpen nietig verklaard en werd geconcludeerd dat het wel degelijk om een schijnrelatie gaat. De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.*

Zowel betrokkene als Dhr. V. (..) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België,

Het beroep dat betrokkene bij het Hof van Cassatie indiende tegen het vonnis van het Hof van Beroep van 13.06.2022, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij het Hof van Cassatie ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.

Uit het resultaat van de vingerafdrukken van betrokkene, genomen op 18.10.2022, blijkt dat zij op 22.02.2006 reeds vanuit België naar Nigeria werd gerepatrieerd onder de identiteit F. M. (..), geboren op 12.02.1980. Zij was daarvoor in België werkzaam als prostituée en had onder nog andere valse identiteit (S. P. (..), geboren op 12.02.1978, Soedanese) een verzoek tot internationale bescherming ingediend,

hetgeen werd geweigerd. Op 18.10.2022 ontkende betrokkene tijdens het hoorrecht in België reeds een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene heeft in Nigeria nog drie minderjarige kinderen (geboren in 2009, 2010 en 2012) die bij haar moeder verblijven. Nergens blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene band met de kinderen (van 14 en 18 jaar oud) van Dhr. V. (...) van die aard is dat zij afhankelijk zijn van betrokkene. Betrokkene verklaart dat ook een oom van haar in België woont. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM; 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Nigeria. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar voor een inreisverbod, met name omdat verzoekende partij trachtte een schijnhuwelijk aan te gaan, dat dit een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, dat zij wel een cassatieberoep tegen het arrest van het Hof van Beroep hangende heeft maar dat zij zich in deze procedure kan laten vertegenwoordigen, dat voor zover deze procedure ertoe zou leiden dat zij alsnog mag huwen zij een intrekking van het inreisverbod kan vragen, dat blijkt dat zij al eens onder een andere identiteit werd gerepatriëerd en dat zij eveneens onder nog een andere identiteit een verzoek tot internationale bescherming had ingediend dewelke afgewezen werd, dat zij geen minderjarige kinderen in België heeft noch medische problemen, dat zij wel drie minderjarige kinderen in Nigeria heeft en dat voorts niet blijkt dat de kinderen van haar voorgehouden partner van haar afhankelijk zijn. Verder blijkt ook niet dat zij met andere in België verblijvende familieleden een beschermenswaardige familierelatie in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Zij kan de contacten hiermee onderhouden via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken aan het herkomstland door deze familieleden. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM ligt niet voor.

De verwerende partij acht het, gelet op de feitelijke omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, *in casu* dan ook proportioneel om een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan verzoekende partij en dit in het belang van de immigratiecontrole.

Gelet op deze motieven kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zonder enige adequate motivering en op "*quasi automatische wijze*" onmiddellijk wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

2.10. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt. De Raad wijst er evenwel op dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ("*lawful and genuine marriage*", zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van "*oprechtheid*" kan naar analogie worden gesteld voor een *de facto* relatie. *In casu* heeft de verwerende partij evenwel vastgesteld dat het Hof van Beroep van Antwerpen op 13 juni 2022 geoordeeld heeft dat de relatie tussen verzoekende partij en haar voorgehouden partner niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De verwerende partij leidt daaruit niet kennelijk onredelijk af dat de weigering van de huwelijksvoltrekking een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Het loutere feit dat verzoekende partij een cassatieberoep tegen voormeld arrest heeft ingesteld, doet daaraan geen afbreuk. Immers, de weigering van de

ambtenaar van de burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat verzoekende partij het niet eens is met de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en deze beslissing aanvecht bij het gerecht, impliceert niet dat deze weigeringsbeslissing onwettig is. Zolang deze beslissing niet herroepen of vernietigd is, vermag de verwerende partij hiermee rekening te houden in haar beoordeling inzake het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Gelet op voormelde feitelijke gegevens slaagt verzoekende partij er niet in de Raad ervan te overtuigen dat wel degelijk sprake is van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat verwerende partij in de tweede plaats evenzeer heeft gemotiveerd voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou blijken. Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij ook in dergelijk geval meent dat het inreisverbod geen disproportionele inbreuk uitmaakt op het recht op gezins- of familielevens. Zij motiveert dat verzoekende partij indien zij alsnog mag huwen een intrekking kan vragen van het inreisverbod en een visumaanvraag kan indienen op grond van dat huwelijk. Verzoekende partij toont met haar betoog de kennelijke onredelijkheid van deze motivering niet aan. Dit alles temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij nooit werd toegelaten tot verblijf en zij niet onwetend kon zijn over het feit dat zij een gezinsleven stichtte op een moment dat dat gezinsleven vanaf het begin precair zou zijn. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). Verzoekende partij blijft in gebreke de in haar situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij haar gezinsleven niet via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken van haar partner aan het herkomstland kan verderzetten. Evenmin toont zij aan dat zij haar gezinsleven niet in het herkomstland met haar partner kan verderzetten.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER